

BETH MORREY

Missy
Carmichaelin
rakkaus-
tarina

BAZAR

BETH MORREY

Missy
Carmichaelin
rakkaus-
tarina

Suomentanut Pirjo Ruti

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti

Englanninkielinen alkuteos *Saving Missy*
Copyright © Beth Morrey 2020

ISBN 978-952-279-731-5

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka ScandBook, Liettua 2020

Äidille, isälle ja Benille – ensimmäiselle *oikokselleni*

*Jokainen sydän laulaa epätäydellisesti siihen asti,
kunnes toinen sydän vastaa kuiskaten.*

OLETETTAVASTI PLATON

Osa 1

*”Heitä onki aina veteen; siinä lammikossa,
josta kaikkein vähiten luulisi...”*

OVIDIUS

1

Kalojentainnutuspäivä oli purevan kylmä. Niin pureva, että olin jättää menemättä katsomaan sitä. En ollut koskaan tuntenut itseäni yhtä vanhaksi ja apaattiseksi kuin tänä aamuna maatessani sängyssä, jossa olin tuijottanut seinää pikkutunneilta asti. Mikä minut sitten sai lopulta nousemaan ylös ja työntämään kurttuiset kinttuni uusiin lampaannahkatossuihin? Kenties epämääräinen uteliaisuus – tiedonhaluisen mielen viime rippeistä on pidettävä kiinni, estettävä niitä häviämästä kokonaan.

Laahustin aamutakissa keittiöön keittämään teetä ja katsomaan sähköpostit nähdäkseni, oliko Alistairilta tullut viestiä. No, pojallani piti epäilemättä kiirettä kenttätöissään. Häneltä joululahjaksi saadut tossut lämmittivät mukavasti aamun viileydessä. Tyttäreltäni Melanielta oli tullut viesti, mutta se koski vain dokumenttia, jonka hän arveli saattavan kiinnostaa minua. Hän erehtyi usein pitämään isänsä makua minun makunani. Söin paahtoleivän sellaisenaan ja kävin taas mielessäni läpi viime keskusteluni Melanien kanssa, ja niskaani kihelmöi häpeästä. Oli helpompaa olla ajattelematta sitä, joten luin

sen sijaan netistä sanomalehdet ja näin, että David Bowie oli kuollut.

Muistikirjoitusten lukeminen on tässä iässä vaarallista, sillä ikätovereita kuolla kupsahtaa yksi toisensa jälkeen ja jokainen kuolinilmoitus muistuttaa oman elämän rajallisuudesta. Yritin jonkin aikaa sulkea silmäni niiltä, aivan kuin kuolemasta pääsisi jotenkin eroon välttelemällä sitä. Silti ihmisiä kuoli edelleen ja toiset ihmiset kirjoittivat edelleen heidän kuolemastaan, ja jokin kieroutuneisuuden pikku piru pakotti minut pysymään ajan tasalla. Bowien kuolema järkytti minua enemmän kuin paljon, vaikka en ole oikeastaan koskaan kuunnellut hänen musiikkiaan. Muistan, että hän esitteli pienen animaatioelokuva *Lumiukon*, mutta kun jouluna katsoin sen pojanpoikani kanssa, esittely oli korvattu jollain muulla. Niinpä minun ainoa muistikuvani Bowiesta oli, että hän käytti huivia ja näytti synkältä, ja jostain syystä mielikuva oli häiritsevä. Petaamaton sänky näytti kutsuvalta, mutta sitten mielessäni kuului Leon ääni, kuten siellä usein kuului, ja se komensi: ”Liikettä, rouvaseni! Eteenpäin ja ylöspäin!”

Niin minä menin makuuhuoneeseen pukemaan päälleni villahameen ja paksuimmat sukkahousuni, irvistin nähdessäni rumat sinertävät suonet ja lähdin nivelet yhtä aikaa portaiden kanssa naristen takaisin alakertaan hakemaan takin. Taistelin nappien kanssa, istahdin hetkeksi vetämään henkeä ja ajattelin edellisviikolla puistossa näkemääni kylttiä.

Joulun jälkeinen alakuloni oli tänä vuonna erityisen paha joulunajan lämmön haihduttua Alistairin ja hänen

mukanaan Arthurin lähtöön – kultaisen pojanpoikani, jonka puheeseen oli jo tarttunut kohoava australialaisnuotti. Ja puistossa oli yhä vaikea olla muistamatta Leoa. Vankkumatonta terveyskävelyiden kannattajaa, joka nautti turhantärkeiden hölkkääjien vähättelystä ja pyöräilijöiden hyväntahtoisesta nuhtelusta. Jokaisella maamerkillä oli surullinen kaiku, mutta siitä huolimatta puisto veti puoleensa minua – sen laidalla asuvaa harmaata vanhaa rouvaa, joka kuljeskeli siellä joutilaasti. Meillä oli ollut tapana mennä erään tammen luo – Leo oli pitänyt sen vanhasta, pahkuraisesta rungosta ja sanonut, että se oli quercus-versio hänestä, kävi iän myötä entistä rosoisemmaksi. Olisin varmaan seisonut siinä tuntikausia ajatuksiini vaipuneena, mutta Arthurilta kuulostava lapsi oli havahduttanut minut. Arthurin ikäinen poika oli kiskonut äitiään ärtyneesti kädestä, kun tämä oli lukenut järveä kiertävään kaiteeseen kiinnitettyä ilmoitusta. Olin mennyt lähemmäs muka lukemaan sitä.

”Äitiiii!” Pojalla oli punertavanvaaleat hiukset ja suupielessä keksinmuruja, jotka teki mieli pyyhkäistä pois. Lapset ovat niin ihania, virheettömiä ja loistavia kuin juuri kuorestaan otettu hevoscastanja. Sääli, että heistä kaikista kasvaa epämiellyttäviä aikuisia. Kunpa me pystyisimme säilyttämään innostuksen, jolla lapset on ohjelmoitu kohtaamaan uudet mahdollisuudet ja ottamaan kaiken avosylin vastaan.

”Herranjestas, Otis, anna minulle edes hetken rauha”, pojan äiti oli sanonut leveällä irlantilaismurteella ja työntänyt hänet kauemmas. Naisella oli punaiseksi värjätty tukka,

ja inhosin häntä oitis. Hän oli vilkaissut syrjäsilmillä minua, hänen poikaansa katselevaa vanhaa kääkkää, ja minä olin ollut taas tutkivinani ilmoitusta.

”Mitäs tuumit, Oat?”

Oat? Hyvä luoja näitä nykyajan ihmisiä.

”Kalat tainnutetaan sähköllä! Haluatko nähdä sen?”

Puistotyöntekijöiden piti siirtää kalat toiseen järveen, minkä vuoksi ne oli tainnutettava. Sähkökalastettava. En ollut koskaan kuullut enkä nähnyt moista, eikä se kuulostanut järin mielenkiintoiselta, mutta ehkä jos saisin nähdä ”Oatin” uudestaan, saattaisi Alin ja Arthurin lentokoneeseen noususta asti kurkkuani kuristanut tunne hellittää vähän. Olisipahan ainakin jotain tekemistä...

Viikon takaisen iltapäivän jälkeen olin muuttanut mieltäni puoli tusinaa kertaa ja vatvonut päätöstä, kuten vain kuolettavan ikävystynyt ja epävarma ihminen voi. Lopulta päätin lähteä, jotta minulla olisi jotain kerrottavaa Alistairille. Elämäni oli muuttunut niin rajoittuneeksi, että pelkäsin hänen pitävän minua tyhjänpäiväisenä ja luin lehtiä muistokirjoituksineen kaikkineen vain jotta tietäisin mistä oli kyse, kun hän puhui jostain poliittisesta möhläyksestä tai kysyi, mitä uusia näytelmiä West Endissä meni. Huomasin, että käyntini Turnerin näyttelyssä oli tehnyt Aliin suuren vaikutuksen, joten kolmella bussilla sateessa museoon matkaaminen oli ollut vaivan arvoista.

Muutaman karpin tainnuttaminen sähköllä ei ollut ihan sama kuin hohdokas suurkaupunkiretki, mutta tyhjää parempi. Joten tässä minä nyt olin parhaassa talvitakissani matkalla katsomaan kalojen tainnutusta ja luonnostelin

jo mielessäni sähköpostia, jonka kotiin palattuani kirjoitaisin. Ehkä törmäisin pikku Otikseen ja ruokkisin hänen kanssaan ankoja, jonottaisin kahvia hänen äitinsä kanssa ja... Tässä kohtaa ajauduin tuuliajolle ja olin kääntyä takaisin, mutta kylmyys jäykisti jo jalkojani, ja lähin penkki oli järvien luona.

Paikalle oli kokoontunut pieni katsojajoukko. Joku jakoi croissantteja, ja kun niitä tarjottiin minulle, otin yhden – en siksi että minulla olisi ollut nälkä, olin vain kiitollinen siitä että minut huomioitiin. Vein croissantin huulille ja muistin Leon kanssa Pariisissa viettämämme ajan, jolloin me olimme syöneet suklaacroissantteja Seinen rannoilla ja menneet sitten kirjakauppaan, jossa hän oli kadonnut huteria portaita pitkin yläkertaan sillä välin kun minä olin silitellyt nuhjaantuneelle sohvalle kääpertynyttä kissaa, kaivanut lehtitaikinan murusia hampaistani ja hätäillyt sitä, kummalla kädellä kumpaakin tein. Kädet olivat haisseet loppupäivän kissalta ja sulaneelta suklaalta, sillä emme olleet löytäneet mistään pesupaikkaa. Silmäni täytyivät kyynelistä: Leo ja minä emme menisi enää koskaan Pariisiin, tosin minulla ei ollut erityisen miellyttävää muistikuvaa siitä, sillä minusta kaupunki oli likainen ja epäystävällinen ja vailla viheralueita, ja vaikka Leo puhui sujuvaa ranskaa, pariisilaisilla oli ollut tapana mutristaa hänelle suutaan, koska hän oli kuulostanut aina englantilaiselta, ja he olivat olleet yhtä täynnä itseään kuin heidän croissantinsa ilmaa.

Vaivuin huojuen penkille, räpyttelin silmiäni ja yritin saada henkeä, kunnes lämmin, hienostunut ääni sanoi:

”Voi, älä näytä noin kauhistuneelta – croissantit eivät ole mitään Greggsin paistotuotteita tai muita sellaisia. Olen tehnyt ne itse.” Keski-ikäinen nainen, jonka silmät olivat kuin marjat, hymyili minulle lautasliinaa heiluttaen, joten olin näykkäisevinäni croissantia, mutisin kiitokset ja kirosin mielessäni sitä, että olin tällainen hajamielinen vanha haahka. Nainen jatkoi matkaa väkijoukon halki jaellen leivonnaisia ja kohteliaisuuksia. Sitten kaikki ryntäsivät eteenpäin, joten kampeuduin uudestaan jaloilleni katsomaan, kun kaksi kahluusaappaisiin ja räikeänvärisiin takkeihin sonnustautunutta miestä seilasi lammen poikki erikoisen näköisellä veneellä.

Reilun metrin päässä veneen keulasta roikkui pyöreä vempain, josta killui veteen pieniä tankoja aivan kuin valtava määrä tuulikelloja. Vieressäni seisova mies selitti menetelmää toisella puolellaan olevalle naiselle. Laite toimi muodostamalla veneestä lähtevän johdon avulla veteen sähkökentän sinne missä vene kulki, ja sähkövirran voimakkuutta säädettiin veneessä olevasta ohjausyksiköstä. Vene teki laajoja kierroksia ympäri järveä toisen miehen ohjatessa sitä ja säädellässä virranvoimakkuutta samalla kun toinen oli polvillaan veneessä haavi kädessään. Hetkeen ei tapahtunut mitään, mutta sitten kiiltelevä harmaa poiju ponnahti iloisesti pintaan – ensimmäinen tainnutettu kala. Katsojat henkäisivät ja taputtivat kohteliaasti. Sen jälkeen kaikkialla pintaan alkoi ponnahtella kiiltäviä, velttoja kaloja, jotka vain odottivat vedestä nostamista. Joka kerta kun toinen miehistä kauhaisi kalan ylös, katsojajoukko hurrasi ja kilisti paperisia glögitumukejaan.

Mutta mitä pidempään operaatio jatkui, sitä hämmen-
tävämmäksi se muuttui. Rytmikäs läiskähdys kun kalat
paiskautuivat pintaan, haavin hidas viuhahdus ja sitä seu-
rannut tömähdys, kun kalat iskeytyivät säiliöön. Läiskis,
viuh, tömps. Läiskis, viuh, tömps. Sitten... läps. Tainnutus
kesti vain sen aikaa, että kala saatiin veneeseen. Nuo val-
tavat esihistoriallisen näköiset, lammikon mudan peittä-
mät karpit vedettiin veneeseen, missä ne alkoivat heti
kiemurrella ja lävätellä pyrstöään. Läiskis, viuh, tömps,
läiskis, viuh, tömps. Läps, läps, läps.

Hetken sitä lipuu vedessä vailla huolen häivää, mutta
seuraavassa hetkessä tulee valtava sähköpiikki ja tainnut-
taa, ja sitten kaikki on toisin ja sitä haukkoo kauhuissaan
henkeä. Eikä selviytymisen riemua ole, sillä sitä vain ui
loputonta ympyrää uudessa järvessä ja aukoo tarkoitukset-
tomasti suutaan. Minä toivoisin, että joku päästäisi minut
mieluummin kärsimyksestä. Maasta sinä olet tullut, maak-
si pitää sinun jälleen tuleman. Hengenahdistus palasi.
Läiskis, viuh, tömps. Voisin kääntää katseeni pois, ja sil-
loin se katoaisi. Älä ajattele, älä ajattele. Tömps, tömps,
tömps. Tarrasin kaiteesta kiinni ja yritin olla välittämättä
yläpuolella siintävistä oksista, mutta ihon reunamia kihel-
möi ja kihelmöinti levisi, ja kaaduin minua kohti kurottu-
neiden käsien keskelle ja kuulin etäistä huutoa samalla
kuin pimeys sai vallan.

YKSINÄISYYDESTÄ, YSTÄVYYDESTÄ JA UUSISTA ALUISTA

Tik-tak, tik-tak. Missyn elämänpiiri on käpristynyt yksin-
oloksi vanhassa talossa, jonka hiljaisuuden rikkoo vain
kellon tikitys. Seuranaan hänellä on muistot rakkaista, eikä
Missy mitään muuta seuraa usko ansaitsevansaakaan.

Missy nukkuu, herää, syö, lukee lehdestä kuolleet, käy
kävelyllä, ottaa sherryn. Kunnes sattumalta hän joutuu hetkeksi
kasvotusten toisen ihmisen kanssa. Se riittää. Rutiinien
rautainen kuori rikkoutuu, ja sisään hyökyy kaikenlaista uutta
ja äänekästä, kuten kursailematonta kieltä käyttävä yksinhuoltaja-
äiti, Bob-niminen tyttökoira, supersankariasuissa viihtyvä
miehenalku ja ruoanlaittoon panostava sisustussuunnittelija.

Missy on uusien mahdollisuuksien äärellä. Mutta
uskaltaako sulkeutunut, vapiseva sydän avautua, rohkeneeko
Missy tarttua tilaisuuteen alkaa jälleen elää?

ISBN 978-952-279-731-5 | 84.2

www.bazarkustannus.fi

